

*Hồi Thứ Hai Mười Hai***THIÊN CƠ THẦN CÔNG**

Quả nhiên là Thiên Cơ Thần Công!

Tuy bình thường Hàn Tiểu Tranh chỉ nghe những lời tương truyền về Thiên Cơ Thần Công chứ chưa thấy bao giờ, nhưng khi được tận mắt nhìn bí cập đã ngả màu vàng, chàng lập tức khẳng định đây là thực.

Trong lúc đứng nhìn bí cập, Hàn Tiểu Tranh đã chú ý tứ phía trong gian nhà đều có bố trí rất nhiều người, đao xuất vỏ, kiếm thủ thế giới bị.

Hiển nhiên họ đang canh phòng bộ võ lâm tuyệt học này, không biết bao nhiêu người đã táng mạng vì muốn có được bảo vật này!

Thế nhưng Hàn Tiểu Tranh lại không phí sức mà đạt được, thực khó tưởng tượng! Thần Thủ chậm rãi nói:

– Người đời đồn rằng Thiên Cơ Thần Công được tuyệt thế cao thủ từ ba trăm năm trước lưu truyền xuống, song thực ra còn xưa hơn, năm trăm năm trước đã có bộ võ lâm tuyệt học này! Điều kỳ lạ hơn nữa, là người hoàn thành bí cập này vốn chẳng biết võ công!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc nhìn Thần Thủ. Làm thế nào có thể như thế được? Một kẻ không biết võ công làm sao viết được một bộ võ lâm tuyệt học như thế? Thần Thủ nói:

– Về điểm này ai cũng không ngờ được, nhưng đó là sự thực. Chủ nhân bí cập này tên là Lưu Vinh Quý, một cái tên thực tầm thường. Y vốn là một thư sinh cơ hàn, thập niên khổ học vẫn chẳng nên công danh gì, thậm chí đến bậc tú tài cũng không đạt được, vì thế không tránh khỏi bị chúng chê cười. Giận đời, Lưu Vinh Quý vào thâm sơn dựng thảo lư, bắt đầu luyện công tịnh tu, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi khổ nhọc, nửa năm sau y dẹp bỏ thảo lư, hạ sơn trở về nhà.

Như vậy, tiếng thị phi chế nhạo càng nhiều hơn, Lưu Vinh Quý vốn không giỏi biện luận, dĩ nhiên đi đâu cũng bị chúng áp chế. Thế rồi y lại theo môn huyền học truyền lại từ đời Ngụy Tấn, bởi huyền học thâm ảo diệu kỳ, người thường chẳng dễ gì lý giải, lại thêm nhiều thuật ngụy biện, nên dần dà ngôn từ của Lưu Vinh Quý cũng trở nên huyền bí hơn, khiến những kẻ từng chế nhạo y cũng không còn biện luận hơn y được.

Nội tâm của Lưu Vinh Quý giận chùng suốt ngày nói chuyện viển vông khó hiểu, hành vi quái lạ, bức mình bỏ đi. Lưu Vinh Quý tâm tình nguội lạnh, bèn đầu nhập không môn, nhưng ngày tháng nơi không môn quá cực khổ, nên một năm sau y lại hoàn tục!

Từ đấy, y trở nên vô gia vô thất, chung đụng cùng các giới tam giáo cửu lưu, tính

ình y cổ quái mà người lại yếu ớt, nên đi đâu cũng chịu thiệt, hầu như ngày nào cũng bị hà hiếp đánh đập!

Một ngày nọ, sau khi uống vài cân rượu cho say khướt, y đột nhiên nghĩ thầm: “Bọn chúng hiếp đáp ta, tại sao ta không học chút võ công mà giáo huấn lại chúng?”

Nhưng một kẻ như Lưu Vinh Quý, tuổi tác đã hơn ba mươi, có ai chịu dạy y? Chẳng những thế mà ngược lại y còn bị đòn nữa. Bọn võ sư ấy khi đánh không giống người thường, vài quyền cước xem nhẹ nhàng như vẩy tay, cũng đủ khiến Lưu Vinh Quý nằm liệt giường cả mười ngày. Xem ra y học được cách chịu đòn thì đúng hơn.

Rốt cuộc có một ngày y suy nghĩ rất nhiều: “Được lắm, các người không chịu dạy võ cho ta, thì thôi, ta sẽ tự chế võ công độc môn, cao hơn các người một bậc!”

Hàn Tiểu Tranh không đành được xen vào:

– Tự sáng chế một môn võ công nào phải đơn giản? E rằng chỉ là nói khoác?

Thần Thủ nói:

– Nếu tự chế võ công giống các loại tầm thường, dĩ nhiên người như Lưu Vinh Quý chẳng thể làm được. Muốn được như thế chẳng những tự mình phải có võ công giỏi, mà còn phải sáng tạo ra ngoài quy luật bình thường. Tuy nhiên, y lại có thể sáng lập ra một võ lâm tuyệt học siêu phàm nhập thánh!

Hàn Tiểu Tranh cười thầm, bảo:

– Nếu y không tự tạo được võ học thông thường, thì lấy gì sáng chế tuyệt học siêu phàm? Kiểu nói này nghe gượng ép quá!

Thần Thủ đáp:

– Muốn lập ra một tư tưởng chấn động thế tục, trước tiên phải tạo ra một cách suy nghĩ đột phá quy luật thông thường, đúng không?

Chẳng chờ Hàn Tiểu Tranh trả lời, Thần Thủ nói tiếp:

– Phải là một sự đột phá hoàn toàn. Đối với kẻ từng luyện võ, trong tâm đã hình thành những suy nghĩ định hướng, nên dễ bị tập quán chi phối và câu thúc, võ công càng cao thì các giòng tư tưởng càng bị chế định. Do đó, những kẻ bảo rằng sáng tạo môn võ mới, kỳ thực chỉ là đổi nước chứ chẳng đổi thuốc. Nhưng Lưu Vinh Quý thì khác, y không bị nhiều thứ câu thúc, giống như lý luận rằng một tờ giấy trắng là một bức họa đẹp. Võ học nói chung, không ngoài việc lợi dụng các cơ quan và chức năng của cơ thể, lấy phép thở nạp bổ trợ, cùng với nguyên lý vận hành mà ra. Còn như Lưu Vinh Quý không thông võ công, nhưng y đã từng luyện tịch cốc công, nên hiểu khá rõ phép thở nạp và các cơ năng trong thân thể. Y lại từng chung đụng các giới tam giáo cửu lưu, nên dần dần thu nạp rất nhiều điều gần xa.

Tất cả những điểm trên vô hình trung giúp Lưu Vinh Quý sáng tạo ra Thiên Cơ Thần Công. Qua ba năm vui đầu khổ công giùi mài, cuối cùng y hoàn thành môn Thiên Cơ Thần Công, bèn khởi sự tuyên dương cùng thế nhân, nhưng có mấy ai tin y

có thể tự sáng chế một môn võ học?

Lưu Vinh Quý dĩ nhiên không muốn ba năm tâm huyết của mình bị mai một. Thế là y cố tìm bằng được một cơ hội để trực tiếp luận võ cùng “Đương Kim Dao Sư” Lý Song nổi tiếng thiên hạ. Lý Song bị y cố nài, bèn ước định trong vòng ba mươi chiêu quyết phân thắng phụ, kẻ thua phải tự trăm một cánh tay!

Chúng nhân ai cũng cho rằng Lưu Vinh Quý làm trò điên lấy tiếng nên chẳng mấy ai để ý, nhưng kết quả trận khẩu luận khiến mọi người kinh hãi: Dao Sư Lý Song đã thua cuộc và phải tự trăm một cánh tay!

Anh hùng trong thiên hạ rúng động! Càng khiến người kinh ngạc hơn là vụ Lưu Vinh Quý khiêu chiến cùng Vô Tương Kiếm Thánh. Lần này ai cũng chú ý theo dõi, và kết quả không thể ngờ: Cả hai đấu khẩu thay đấu kiếm, khổ chiến gần ngàn chiêu. Cuối cùng Vô Tương Kiếm Thánh không còn sức chịu đựng, chỉ cảm thấy khí huyết đảo lộn, mồ hôi tuôn trào. Khi Lưu Vinh Quý nói đến chiêu thứ chín trăm bảy mươi mốt, Vô Tương Kiếm Thánh đột nhiên phát hiện ra mình đã rơi vào thế công chẳng được, thủ không xong, hết đường rút lui!

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

– Y bại ư?

– Y thua cuộc, từ đây Thiên Cơ Thần Công nổi danh giang hồ, không ai không biết!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu:

– Lưu Vinh Quý sức trời gà không xong, ôm trong mình một bộ thiên cổ tuyệt học như thế, chẳng phải là dẫn họa diệt thân sao?

Thần Thủ đáp:

– Đã nổi danh như thế, có ai tin là y thực sự không biết võ? Ai cũng cho rằng y giả si, thâm tàng bất lộ. Vả lại, Lưu Vinh Quý và Vô Tương Kiếm Thánh sau trận khẩu chiến đã trở thành bạn thân, trong thiên hạ còn ai dám đụng đến bộ Thiên Cơ Thần Công? Mãi đến khi cả hai người lục tục tạ thế, Thiên Cơ Thần Công mới lưu lạc giang hồ, trải qua bao khó khăn mới lọt vào tay hoàng gia.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Hoàng gia các người hắc đã giết không ít người để đoạt lấy bí cập võ lâm này! Tuy nhiên như vậy cũng tốt hơn nếu để vật này lưu lạc giang hồ, khiến người tranh đoạt không dứt”. Thần Thủ lại nói:

– Một cơ hội khó gặp như vậy, ta nghĩ người chắc không dễ dàng bỏ qua?

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

– Theo các hạ, tại hạ còn lý do gì khác nữa?

– Còn! Thứ nhất là vì A Vân, thứ hai là để người tự bảo toàn tính mạng, bởi bây giờ người biết được mỗi lúc một nhiều việc, nên người cần phải học môn thần công này!

– Tại hạ vẫn không hiểu tại sao các hạ lại chịu cho tại hạ cơ hội này?

– Bởi bốn bang cần giữ một cục diện thăng bằng trong giang hồ, triều đình không muốn có một phái nào quá nổi bật. Sau khi luyện thành Thiên Cơ Thần Công, võ công của người sẽ không dưới giáo chủ Vô Nhai Giáo hiện tại, có thể cao hơn y, như vậy y không thể tự tung tự tác nữa!

Hàn Tiểu Tranh thở ra:

– Ai có ngờ có chuyện bị bắt luyện Thiên Cơ Thần Công? Nếu tại hạ còn không đồng ý, thì chẳng phải kẻ thức thời vạ.

Chàng nghĩ đến lời của lão già gầy ốm kia: “Kiếm mà gãy thì chẳng còn là kiếm nữa”.

Từ lúc Hàn Tiểu Tranh đồng ý tập luyện Thiên Cơ Thần Công, rất nhiều việc thay đổi, bao gồm nơi ăn chốn ở và đi lại... Nếu không bị hạn chế tự do, thì kể như cuộc sống của chàng cũng khá thoải mái.

Thiên Cơ Thần Công nằm trong tay chàng, trong phòng chỉ có một mình chàng, nhưng Hàn Tiểu Tranh biết rằng tứ phía có ít nhất vài chục cặp mắt đang bí mật theo dõi mọi việc, một con ruồi cũng khó lòng bay vô phòng.

Đúng ra được cầm trong tay một bảo vật như thế, Hàn Tiểu Tranh phải vui mừng hết sức, nhưng chàng chẳng có chút cảm giác đó. Cũng ví như uống rượu, dù là một kẻ nghiện rượu, nếu bị người ép uống, dốc rượu xuống cổ họng, thì cũng chẳng hứng thú gì.

Thần Thủ chẳng thể nào tự đứng cho chàng cơ hội tốt như thế, tuy không rõ là âm mưu gì nhưng chàng cảm thấy nhất định có một âm mưu.

Nếu không nếm thử, chẳng thể nào biết cái muối mặn hay nhạt. Do đó Hàn Tiểu Tranh đồng ý. Dĩ nhiên chàng có thể cự tuyệt, nhưng chàng không muốn hy sinh một cách vô ích. Nếu bây giờ chàng chết thì cũng không khác gì thế gian mất đi một con chó, một con mèo. Mỗi ngày trên giang hồ đều có kẻ chết, Thần Thủ có thừa năng lực khiến chàng biến mất không tung tích, tăm hơi!

Hàn Tiểu Tranh chiếu theo võ công trong bí cập luyện được một lúc, nhưng bởi tâm tư không tập trung nên chẳng tiếp thu được bao nhiêu.

Sau buổi cơm tối, Hàn Tiểu Tranh nằm trên giường nhưng chưa cởi áo, hai tay bắt sau ót nằm nghĩ lung tung.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Hàn Tiểu Tranh hỏi vọng ra:

– Ai?

Tay chàng sờ vào thanh kiếm.

– Là... tôi.

Tiếng A Vân trả lời.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc, vội bước đến mở cửa, A Vân đang đứng bên ngoài!

Bởi có kinh nghiệm lúc ban ngày, nên Hàn Tiểu Tranh không dám tái phạm, chàng vội mời A Vân vào, miệng nói:

– Xin cô nương thứ lỗi về chuyện sáng nay, tại hạ... tại hạ...

A Vân nói:

– Lời đó phải để tôi nói mới đúng, cậu tôi đã kể lại rằng chúng ta là bạn thân từ nhỏ, rất tiếc tôi... tôi lại đối đãi công tử như vậy.

– Cô thực sự không nhớ gì cả ư?

– Tôi cũng không hiểu sao, chỉ biết mình tỉnh dậy trên giường, nhìn người chung quanh mà không nhận ra ai cả, bây giờ tôi như chẳng có quá khứ, tôi không nhớ được mình lớn lên thế nào, tôi... tôi quên hết rồi...

Nói đến đây cô lại rơi lệ.

Hàn Tiểu Tranh luống cuống tay chân không biết phải làm sao, cũng may A Vân tự chủ lại, cô nói tiếp:

– Sáng nay tôi thực sự không biết công tử là ai, đừng trách tôi nhé? Hàn Tiểu Tranh vội đáp:

– Đương nhiên tại hạ đâu dám trách cô nương, chúng ta bạn từ thuở nhỏ, sá gì chút chuyện nhỏ ấy mà để trong lòng? A Vân nói:

– Công... công tử còn nhớ tôi thuở nhỏ ra sao, sống thế nào không?

– Đương nhiên nhớ chứ! Lúc ấy, cô còn...

Chàng định kể lúc A Vân còn thơ, mũi chảy lòng thòng, mặc quần thủng đầy chơi nặn đất sét, nhưng chàng kịp nghĩ lại rằng kể những việc ấy với một thiếu nữ hiện thời không nhận ra mình thực không ổn chút nào, bèn đổi lời:

– Lúc ấy cô còn nhỏ, cả ngày đi theo tôi, Đại Ngư, Lý Tử, cả bọn cùng rong chơi...

– Đại Ngư? Lý Tử? Có phải là tên người không?

– Đúng rồi, hắn có cái đầu to, lại thích ăn cá, nên chúng ta cứ kêu hắn là Đại Ngư. Cô xem đây...

Hàn Tiểu Tranh xắn tay áo chỉ vào vết sẹo hình giống con rít ở trên tay, bảo:

– Còn nhớ vết sẹo này chẳng? Lần đó bị thương là vì tôi trèo lên cây bắt chim xuống cho cô, còn bị mẹ đánh cho một trận. Đúng rồi, trên bụng cô cũng có một vết sẹo, không tin... không tin...

Chàng lại khựng lại, mặt A Vân đỏ ửng, trong mắt có ánh kinh hoảng, báo hại Hàn Tiểu Tranh một phen cuống cuồng, ngẫm tự mắng mình lỗ lờ.

Qua một lúc, A Vân lại hỏi:

– Đại ca chắc đã gặp cha mẹ tôi?

Hàn Tiểu Tranh vội trả lời:

– Thực ra tôi nhỏ hơn cô một tuổi, xin chớ gọi tôi là đại ca. Lúc trước cô vẫn gọi tôi là A Tranh, bây giờ... bây giờ cô gọi tôi bằng tên Tiểu Tranh là được. Cha cô dĩ nhiên tôi đã gặp, còn mẹ cô... tôi chưa bao giờ gặp qua!

– Chẳng phải Tiểu Tranh đã nói hai chúng ta cùng lớn lên sao?

– Không riêng tôi, cả cô cũng chưa từng gặp mặt mẹ cô, vì... vì mẹ cô không sống chung với cha cô!

– Vậy... cha tôi ra sao? Cậu tôi chưa lần nào kể những chuyện này cho tôi nghe!

Hàn Tiểu Tranh nhất thời bị nghẹn lời, nếu A Vân không bị thất ước, cô cũng biết Diệp Thích đã chết. Vậy bây giờ có nên nói cho cô biết không? Chàng thấy khó xử.

A Vân dường như đoán được phần nào qua sắc diện của Hàn Tiểu Tranh, mặt cô tái đi, giọng run run nói:

– Tiểu Tranh... nói đi.

Hàn Tiểu Tranh bấm bụng, nói:

– Cha cô đã qua đời.

– Không, không thể nào, tuổi cha tôi chắc không lớn lắm, tại sao lại mất sớm?

Hàn Tiểu Tranh nhìn A Vân thương hại:

– Cha cô còn trẻ, nhưng ông bị người hại chết.

– Ai? Ai hại chết cha tôi? Tôi cứ tưởng mình không nhớ được quá khứ, nhưng chỉ cần tìm được cha mẹ thì họ chắc chắn sẽ thương yêu tôi, nhưng bây... giờ tôi biết làm sao? Tôi phải giết hung thủ, báo thù cho cha! Sau... sau đó tôi cũng theo họ luôn, một kẻ dư thừa vô dụng như tôi, không nơi nương tựa, không ai nhớ đến, sống thêm chi để liên lụy kẻ khác?

Hàn Tiểu Tranh cầm lấy tay A Vân:

– Đừng, cô còn có tôi, một người bạn từ nhỏ cùng lớn lên! Kẻ giết cha cô vô công cao cường, cô không phải đối thủ của y, nhưng tôi có thể giúp cô! Hãy hứa với tôi, cô phải tiếp tục sống, ngay cả sau khi báo thù xong!

A Vân không dằng tay ra, mắt cô rướm lệ! Cô nói nhỏ:

– Tại sao Tiểu Tranh quan tâm đến tôi?

– Cô đã bị thất ước nên mới hỏi thế, nếu cô còn nhớ thì đã không hỏi.

– Tại sao?

– Vì... Tôi sợ nói ra cô sẽ giận.

A Vân ngạc nhiên hỏi:

– Làm sao giận được? Tôi nghĩ mình đâu phải kẻ nhỏ mọn?

– Thực không giận chứ?

– Nếu Tiểu Tranh không nói bậy thì tôi không giận.

Hàn Tiểu Tranh ra vẻ nghiêm trang, khẽ ho một tiếng rồi nói:

– Không giấu gì cô, tuy nói rằng cô lớn hơn tôi một tuổi, nhưng kỳ thực chỉ là hơn ba tháng, cho nên lúc ấy cha mẹ chúng ta đã từng... từng chỉ phúc vi hôn!

Hàn Tiểu Tranh nói đến đây, bất giác tự hỏi thầm: “Nói vậy ta có hối hận chẳng? Không, quyết rằng không! Ta muốn cô ấy tách rời những chuyện ngày trước, ta muốn cô ấy quên đi Tả gia và Tả Chi Nhai. Huống chi cuộc hôn nhân ấy chỉ là trá hình, mà cô ấy suýt chút trở thành vật hy sinh! Tại sao phải bắt cô ấy trả giá cho những oán thù của đời trước?”

A Vân kinh ngạc nhìn Hàn Tiểu Tranh, còn chàng thì có cảm giác như kẻ cấp bị bắt gặp quả tang. Chàng lo lắng chẳng biết A Vân có cho rằng chàng gạt cô vì cô đã thất ước? Dù là nói gạt nhưng chàng không có ác ý, thậm chí trong tiềm thức chàng cũng hy vọng đó là sự thực.

A Vân cuối cùng lên tiếng:

– A Tranh nói thật chứ?

Hàn Tiểu Tranh muốn thú thật, nhưng rồi chàng gạt đầu rất khẳng định và nói:

– Bởi thế, cô chớ lo không nơi nương tựa, kẻ sát hại cha cô là kẻ thù của cả hai chúng ta. Đương nhiên, chuyện chỉ phúc vi hôn là chuyện của người đời trước nói mà thôi, cô đừng để tâm nhiều.

A Vân nhìn Hàn Tiểu Tranh, nghiêm trang nói:

– Tuy tôi không nhớ được A Tranh, nhưng vẫn có cảm giác từng quen biết. Tôi nghĩ A Tranh sẽ không hại tôi.

Hàn Tiểu Tranh phì cười:

– Chúng ta chơi với nhau đã mười mấy năm, dĩ nhiên quen mặt.

– Chuyện xảy ra lúc sáng, tôi rất áy náy. Nghe cậu tôi nói rõ, tôi vội nhờ cậu dẫn đến đây, để xin lỗi và hỏi A Tranh về quá khứ của mình. Cảm giác không biết quá khứ chẳng dễ chịu chút nào, cứ như bị mất một vật gì, nhưng không chứng thực được. Có lúc tôi giật mình tỉnh mộng, sợ tháo mồ hôi, cứ tự hỏi “mình là ai? Tại sao lại ở đây?”

Hàn Tiểu Tranh thương xót nhìn A Vân:

– Từ từ rồi cô sẽ biết quá khứ của mình, bởi tôi sẽ kể cho cô.

O0o

Từ lúc Hàn Tiểu Tranh thực sự tiếp nhận Thiên Cơ Thần Công, chàng không còn rút lui được nữa, chàng đắm mình trong thế giới kỳ ảo của pho võ lâm tuyệt học mà hằng mấy trăm năm nay giang hồ ai cũng mơ ước có được. Trong thời gian này Thần Thủ rất ít khi xuất hiện, ngược lại A Vân hầu như ngày nào cũng đến, qua lời Hàn Tiểu Tranh kể, cô đã biết được khá nhiều về quá khứ của mình.

Khi Hàn Tiểu Tranh học xong đệ nhị tầng “Nhân Diện Phật Tâm” của Thiên Cơ Thần Công, đột nhiên bị ngưng trệ, chàng cố gắng đủ cách, vẫn không sao đột phá

được cánh cửa tối hậu. Chàng học Thiên Cơ Thần Công rất thuận lợi, nay bỗng nhiên gặp phải một trở ngại hầu như không qua được, khiến chàng mất bình tĩnh. Nội tâm chàng cơ hồ có một ngọn lửa nóng rực muốn bộc phát, nhưng không có chỗ thoát ra nên hoành hành trong cơ thể chàng!

Hàn Tiểu Tranh cố ép mình tịnh tâm, lại thử một lần nữa. Chàng im lặng ngồi trên giường, cảm thấy nội thể đang sôi sục biến chuyển không ngừng! Chân khí trong mình truyền đi nhanh như chớp, khiến tứ chi cùng xương cốt nóng lên, gây cảm giác căng cứng đau đớn kỳ lạ!

Luồng chân khí len lỏi theo các ngõ ngách mỗi lúc thêm rắc rối phức tạp, cuối cùng lan ra toàn thân đến mỗi một sợi thần kinh, mỗi một huyết vị! Sau đó luồng chân khí giảm tốc độ chậm dần, cơ hồ từ từ tan biến. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy buông lỏng như linh hồn xuất xác, chàng không dám chậm trễ, y theo bí cập chỉ dẫn, từ từ chuyển mình, vai, đầu, cổ, rồi đến hai chân, vừa niệm nội công tâm quyết: “kháp kháp dụng tâm thì, kháp kháp Vô Tâm dụng, Vô Tâm kháp kháp dụng, dụng tâm kháp kháp vô...”.

Bốn câu tâm quyết này cho chàng cảm giác rất mờ lung, cơ hồ thấy rõ hình dáng gì nhưng lại nhất thời không nắm bắt được thực chất của nó. Tư tưởng lúc chìm lúc nổi, chân khí trong người chàng cũng đang xa dần lạc dần... tại sao không thể cuộn trào? Hàn Tiểu Tranh cố gắng nắm bắt từng linh cảm vụt qua, chàng hoàn toàn tiến vào trạng thái hư vô “Vạn sự giai không”! Linh hồn của chàng đã đắm sâu trong Thiên Cơ Thần Công, màn đêm đã buông xuống, nhưng chàng vẫn không hay biết...

Đột nhiên, một giòng nhiệt lưu bắt đầu từ đờn điền của chàng từ từ tỏa ra tứ phía, đầu tiên là lan qua kinh mạch toàn thân: kinh thận Thiếu Âm, kinh tì Túc Thái Dương, kinh phế Thủ Thái Dương... nhưng giòng nhiệt lưu ấy không thể truyền ra toàn thân đến mọi chỗ! Bởi nội thể con người có rất nhiều nơi bình thường không vận động, cũng không thể chạm đến hệ thần kinh của chúng, cơ hồ chúng chỉ tồn tại như phần dư thừa. Muốn đưa giòng nhiệt lưu đến những chỗ ấy thực không dễ dàng!

Thân mình Hàn Tiểu Tranh không biết từ lúc nào đã nằm xuống, mồ hôi tuôn như tắm, dù đứng cách chàng vài thước cũng cảm thấy được hơi nóng từ thân chàng! Hàn Tiểu Tranh cảm thấy nhiệt lượng trong mình càng lúc càng cao, cả thân mình như biết thành một ngọn lửa hừng hực cháy!

Cảm giác nóng rất đau đớn xâm chiếm cơ thể Hàn Tiểu Tranh, chàng biết đã đến thời điểm mở khóa! Chàng bị thất bại những lần trước cũng ngay vào lúc này. Hàn Tiểu Tranh cắn răng chịu đựng, khối nhiệt lượng kia như muốn đốt cháy hết khí huyết trong người chàng mới chịu ngưng! Hàn Tiểu Tranh gắng sức phát tán sức nóng kia nhưng không thành công, nó như một con ngựa khỏe chẳng thể câu thúc, mặc sức tác loạn!

Thân mình Hàn Tiểu Tranh ửng một màu đỏ kỳ dị, giống như trẻ sơ sinh! Chàng

cảm thấy chẳng bao lâu nữa mọi tư tưởng của chàng sẽ bị chìm trong khối nhiệt lượng này, và rồi chàng phải bỏ cuộc như những lần trước! Miệng chàng ứa máu, là do chàng cắn rách môi. Như hỏa sơn sắp bùng nổ, Hàn Tiểu Tranh cố dẫn lòng tự chế, nhưng suy nghĩ của chàng càng lúc càng xa dần!

Ngay lúc chàng sắp phải bỏ cuộc, bỗng nhiên chàng ngửi thấy một mùi hương đặc biệt! Đầu óc chàng tỉnh táo đôi chút, giòng nhiệt lưu trong người cơ hồ cũng chậm bớt, khiến chàng mừng rỡ vô cùng.

Nhưng chỉ được một lúc, sau đó khối nhiệt lượng lại bùng lên trở lại!